

Rašinyje „Vyriausiojo policijos komisaro atgaila už miliciją“ (DELFI.lt 2018 m. sausio 15 d.) Ramūnas Bogdanas greta kitų brandžių minčių teigia: *Kada nuodėmės kupra nebeleidžia vaikščioti iškėlus galvą, kada saviškių kaltė maudžia lyg sena žaizda, atimdama ramų miegą, kada suvokiama, jog po savęs kiekvienas palieka vienokį ar kitokį pėdsaką – tuštumą, gėdą ar pasididžiavimą, – tada ateina atgailos metas.*

Autorius teiginį, regis, taiko buvusios sovietinės milicijos luomui, konkrečiau – Sauliui Skverneliui. Ir įspėja: *Atsargiai su raiteliais, kurie nekreipia dėmesio, ką sutrypė kelyje jie ar jų luomas. Nes kitas sutryptasis galite būti jūs.*

Blaivi įžvalga, gerai parašyta, taikliai pritaikyta.

Generalinis policijos komisaras Skvernelis ar jam pavaldūs pareigūnai 2012 metų gegužės 17 dieną pasiuntė į Garliavą 240 sovietinio OMON-o tipo policininkų, kurie pasitelkę dujas, elektrą ir kitas ypatingąsias priemones, tampė ir mušė tiesos reikalaujančius žmones (tai užfiksavo vaizdo kameros), akivaizdžiai smurtavo. Antsiuvuose ant jų rankovių buvo Vytis, todėl jie išniekino valstybės simbolį. Dabar tie tampyti ir mušti, budėję žmonės vėl tampomi po teismus. Ne taikūs budėtojai, o „omonininkai“ ir juos pasiuntę pareigūnai todėl turi būti teisiami. Atgailos čia nepakanka.

O kaip su kitais, KGB, kolaborantų, teisėjų, prokurorų luomais?

KGB etatiniai darbuotojai be išpažinties ir atgailos buvo atleisti kaip karinio dalinio kareivėliai, dažnas gauna LR ir RF pensijas, kiti dirba verslo ar kitokiose galimai priedangos struktūrose.

Kolaborantai – kgb agentai ir bildukai, kurie atliko VSD „klebonui“ išpažintį, neatlikę nei žodžiu nei raštu atgailos, buvo įslaptinti, kiti, neatlikę išpažinties, dabar viešinami.

Teisėjai, net kėdžių teismuose nepakeitė, tik po smakrais ant grandinės Vytį pasikabino, tarsi lojalumą valstybei pabrėždami, Gedimino stulpais grandinę pasigražino.

Sovietiniai prokurorai be iliustracijos, be atsiprašymų, be atgailos, be melo detektorių, pratęsę nenutrūkstamą darbo stažą nepriklausomoje Lietuvoje, taip pat vytį prisisegė.

Todėl iš luomų, kuriems buvo priimtina LSRS NKVD komisaro Lietuvoje Aleksandro Gudaičio-Guzevičiaus Kalvio Ignoto teisybė, laukti tikros tiesos – beviltiška.

Bažnyčiose tikinčiųjų bendruomenė Mišių pradžioje žodžio liturgijos metu kalba labai prasmingo Atgailos akto žodžius: „Prisipažįstu visagaliam Dievui ir jums, broliai seserys, kad labai nusidėjau mintimis, žodžiais, darbais ir apsileidimais“. Nors tarp nusidėjimų apsileidimai minimi ketvirtoje vietoje, tačiau dažnai jie būna trijų pirmųjų priežastimi.

Kai teisėsaugos institucijos, nesusimąstydamos jog jos nėra valstybė, priima sprendimus valstybės vardu, o visuomenė mato akivaizdų sprendimų nepagrįstumą, ji iš valstybės įsakmiai reikalauja TIESOS.

Sausio 13-ąją apdovanota Laisvės premija, iš Seimo tribūnos prabilusi vienuolė Nijolė Sadūnaitė išreiškė neigiamą nuomonę teisėsaugos atžvilgiu, tepaprašė neslėpti tiesos, neslėpti žmogaus. Ji išreiškė tiesai neabejingos visuomenės lūkestį

Aukšti valstybės vadovai, kuriems privalu žinoti ir skelbti visuomenei tiesą, Prezidentė ištare „nežinau“, Premjeras pasišaipė, vienuolės žodžius vadindamas melu. Tiesos ir žmogaus slėpimas tik valstybės apsileidimas? Jei tai apsileidimas, jis – nusikalstamas, skleidžiamos netiesos priežastis.

2018-01-17